ANY V. Núm. 61

PREU 15 CTS.

L'INTRANSIGENT

Setmanari Nacionalista d'Esquerra

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
FERRÁN, 34 - BARCELONA

SURT TOTS ELS DIMECRES
BARCELONA 9 D'AGOST DE 1922

GRANDIOSITATS BARCELONINES

En Francisquet: Pich-garçon! No más això per a tots dos?
Don Lacandro: No te impacientes, Paquito; dile que prepare otro.
En Pim Pom: L'amiento l'accidente. Si los señores l'ordenan n'haré otro da más gordo.

A TORT I A DRET

Articles de col-laboració firmats i sense firmar d'elements activíssims de la política general esquerrana de Catalunya honoren la present edició del nostre setmanari. Serveixin aquestes lletres de franc agraïment als benvinguts i als ben trovats valuosos publicistes.

Ens plau força la diversitat de parers reunida en les planes de L'Intransigent perque ella confirma lo que tenim exposat referent a l'amplitut de criteri que deu existir en tot organisme lliberalment lluitador, mentre l'esforç de cada hu vulgui anar i vaigi a parar al desitj de tots, que no es altre que la consecució de l' alliberament dels nostre poble que porti radicalment la llibertat individual ben entesa i definida.

Per ço cel-lebrem l'esmentada col-laboració, perque es interessantissim que en tot moment l'opinió s'enteri de les impressions latents en la imaginació dels homes que posseeinxin el dò del clar i popular ensenyament en els diferents ordres de la organització de la societat humana, siguin aquells homes qui siguin i vinguin d'on vinguin.

No volèm dir empero, ni tan sols soposar-ho, que els que saben més i que s'expliquen millor hagin de tenir concedida interminablement una patent de superioritat amb exclussiva, sinó que entenèm que s'ha de donar a cada hu el que li pertoca i a l'hora que li correspon.

L'encert dels homes de bona voluntat està precisament en escoltar les lliçons dels bons professors i alentar-los amb oportuns aplaudiments, però mai proclamar-los super-homes vitalicis ni permetre'ls l'abús d'acaparament de la tribuna ni de la direcció administrativa o social sens oposicions ni competències.

Dels homes que es destaquen en les coses públiques, n'hem d'apendre i aprovar lo bo i útil en el terreny de la teoria. Ara en el de la pràctica, després de borrar en quan sigui possible el personalisme, sempre que es prengui una determinació efectiva aprofitar les bones iniciatives i idees apreses i escollir per a representants o directors els individus que fins amb llur vida privada puguin presentar garanties d'ésser homes de confiança i seguretat per a passar de predicadors a capdills. aixis els que no siguin declarats útils per a dit canvi, no haurant deixat, emperò, de donar d'ells lo aprofitable, no faran nosa després als altres i, entre tots, al fi, s'haurà fet tot.

L. ESCLAU.

DES DE SALLENT

Acte d'Afirmació Nacionalista Republicana

Una Alcaldada Regionalista

El passat disabte, dia 5, es celebrà a n'aquesta vila un Acte d'afirmació Nacionalista Republicana. Els organitzadors havien a son degut temps, donat compte a l'Alcalde de la celebració del mateix, però al arribar l'hora, es trovaren sorpresos amb que es sospenia la manifestació de simpatia que es tenia preparada per a l'arribada dels oradors, i que aquests eren escoltats per la Guarda civil de Manresa, que venia concentrada i al mando d'un capità, la disposició del Alcalde fou durament censurada per tot el poble i es feien els més durs comentaris per tals disposicions. Fins a l'hora del mitin, patrullaren pels carrers parelles de la Guarda civil, en evitació de que s'alterés l'ordre (?). A les deu del vespre començà l'acte, omplint l'ampla sala del Cine una nombrosa concorrència, i siguent molts els que es quedaren fora per no trobar cabuda. Presidí en Magí Oriol i parlaren en Aragay, de Sabadell; en Ferrer Vilches, de Barcelona, i el diputat a Corts per Sabadell En Lluís Companys; hi havien també representacions nodrides de Manresa, Navás, Navarcles, Balsareny, Sampedor i altres pobles del districte.

Foren homenatjats els vells Valentí Sallés i Llorenç Soler per la seva llarga i inquebrantable fe i actuació esquerrana, fet que resultà fortament simpàtic i calurosament aplaudit.

Tots els oradors palesaren en competència al ocupar-se dels greus problemes actuals, premiant l'auditori amb llarcs aplaudiments els conceptes en que eren definits, sobretot a l'atacar a la Lliga per la seva falsa política Nacionalista, principalment en Lluís Companys, en Ferrer Vilches, que fustigaren d'una manera clara i plena de lògica la seva actuació, cosa que desagradà en gran manera al representant de l'Autoritat Governativa, doncs com si s'obeïs a la consigna de que l'acte no acabés d'una manera normal, al pretendre en Companys parlar de la guerra del Marroc, dit delegat, sens fer cap advertència, es retirà, fent pocs moments després la Guarda civil una irrupció gens adecuada, no produint-se un dia de dol a Sallent, mercès a la serenitat dels oradors, i principalment d'en Companys, que fent deixació dels seus drets de diputat i tenint en compte que en el local hi havia nombroses dones i petits infants, donà per acabat el seu discurs, recomanant a l'auditori es retirés ordenadament. Fins a la sortida dels oradors cap a Barcelona, no deixaren aquests de ésser objecte d'una estreta vigilància per part de la Guarda civil i Moços de l'Esquadra, i tot per haver posat de manifest la desgraciada política de la Lliga i el mercadeig que fan amb el nom de Catalunya els seus directors.

Es una convicció públic que aquests fets que podien tenir greu trascendència foren provocats per l'Alcalde que, veient clar que tot el poble compdemna la seva actuació, no perdona medi ni acasió per a ofegar de la manera que pot el fort esclat del poble lliberal de Sallent.

Llibertat i Nacionalisme

Veu's aquí dues paraules que tothom enten a sa manera i de les que convindria que tots en tinguéssim una idea ben exacta, doncs per més que d'elles n'hi hajen molts que en facin un ús equivocat, això no vol dir que no tinguin un verdader sentit, falsejat moltes vegades amb veritable mala fe a fi i efecte de que el poble visqui enganyat soportant sense protesta les més desgradants tiranies.

De Llibertat només n'hi ha una: la que permet el natural exercici del lliure albir dels individus, sense coaccionar gens ni mica els drets naturals dels demés homens. En quan es priva a un sol home el lliure exercici d'una sola de ses facultats naturals, la Llibertat no existeix, ocupa son lloc la Tirania. Tots aquets estats que tenen les planes de ses constitucions, còdigs i lleis, plenes de promeses lliberals i que per altra part obligan a serveis forçosos, a pagar impostos directes o indirectes a qui no compta amb més mitjans de viure que les forces personals, a parlar llenguatges que no són els del terrer on es viu i a professar opinions que pot rebutjar; tots aquets estats són tiránics, malgrat a la falsa llibertat amb que pretenen enganyar als subjectats a ses lleis.

Una cosa semblant passa amb el Nacionalisme; la Nació és una divisió natural de la Humanitat i com a filla de la Naturalesa, no pot créixer o fer-se petita ni amb l'espasa del conqueridor ni amb els protocols dels diplomàtics, la història està curullada d'exemples de colectivitats nacionals, que després de segles sencers d'espantoses tiranies, han renascut amb més potència que mai, han lluitat amb braó contra llurs dèspotes i han reconquerit coratjosos sa envejada independència nacional. Es que la tirania és sempre violència i aquesta és sempre impotent contra les lleis naturals. Tan difícil és fer desaparèixer una nació, com canviar l'òrbita d'un planeta.

El Nacionalisme, doncs, no és res més que l'aplicació de la Llibertat a les nacions, arribant a la coincidència del organisme colectiu natural, Nació, amb el

que és obra dels homens, Estat. Arribar doncs, a que tot el món estiga constituït per Nacions-Estats, és el principi més lliberal que pugui inventar-se, doncs, com aleshores desapareixerien dominats i dominadors, estaríem molt aprop de la pau i germanor universals.

Contra la virtut del Nacionalisme, hi ha el defecte del Imperialisme, que no és més que la tirania d'una nació sobre d'una altre; però tant si el predomini és exercit per una major força bruta, com per una superioritat intel-lectual, sempre és despotisme. Per això els vers nacionalistes hem de rebutjar tota mena d'imperialismes, doncs encare que desgraciadament en nostres dies existeixin nacions sense cultura, aquestes debem guanyar-les per a la civilització amb la propaganda i l'exemple, mai per imposicions de cap mena.

Tingui's, ademés, ben present, com dèiem al començar, que la paraula Nacionalisme s'usa sovint d'una manera molt impròpia, i que això és fa amb més insistència després de la darrera guerra, doncs el mot imperialista ha quedat tan desacreditat, que els mateixos que desitjen tiranitzar nacions, creuen que l'usar una paraula que abans de la guerra els era molt simpàtica, avui els seria un desprestigi, i per això adopten el nom de nacionalistes, que significa precisament tot lo contrari de lo que ells defensen. Els nacionalistes alemanys i el nacionalistes turcs d'avui, no són res més que imperialistes, el mateix que els nacionalistes francesos que anys enrera dirigia el general Boulanger i els que ara segueixen an en Daudet.

Acabem, doncs, recomanant a nostres llegidors, que essent molt entusiastes del Nacionalisme, rebutgin sempre i amb energia tota tendència imperialista, perquè els homens i els pobles lliberals ni volen dominar, ni permeten l'ésser dominats.

Llibertat per a Catalunya i llibertat per a totes les nacions del món.

A. MALLSOL

El Jurat i l'atemptat personal

III

En el primer article sobre aquesta matèria varem tractar en línies generals del Jurat, demostrant que els seus principis bàsics eren completament incomplerts en el Jurat que avui vigeix a Catalunya; en el segon hem descrit el funcionament d'aquest, demostrant les seves imperfeccions; anem a parlar ara com deuria organitzar-se el Jurat en la nostra terra (com en totes).

I sembla que a aquest tercer article li hauriem de donar moltíssima més extensió que als que el precediren, puix si s'en dóna extensió, es fa negació perquè li segueixi un millorament, molta més s'en deu donar al millorament mateix, a l'acció positiva, a l'obra de reconstrucció després de la demolició sanejadora.

Mes no és així; o bé hauríem de parlar extensíssimament fent un estudi complert de la nova organització del Jurat, que ompliria totes les pàgines de aquest número de L'INTRANSIGENT, i fora molt més propi d'una revista jurídica; o be sols hem de donar les bases per les quines deu fonementar-se nostre Jurat.

El primer principi que deu orientar la sosdita institució deu ésser el de la *obligatoriacitat*, el segon el de la *publicitat*, el tercer el de la *responsabilitat*.

Examinem el primer: Partim de la base que el Jurat deu ésser per a tots i n'han d'ésser tots; doncs bé, això sols es logra fent el seu exercici obligatori. Avui en dia es diu que el Jurat és una funció obligatòria per a tots els ciutadans mes ja hem vist, com de fet, per mitjà del procediment de les llistes no en són tots; i que principalment per el procediment de la segona llista s'eliminen les persones d'influència i nom. Res de llistes; una sola que inclogui a tots els ciutadans i que tots en el seu dia ho siguin quan els toqui, i per comptes de ser-ho durant tot un cuatrimestre, no més en siguin una vegada (la forma més ideal segons els principis de la nova ciència). D aquesta manera passant tots els ciutadans per l'alt càrrec d'administrar justícia, les culpes en tot cas seran de la societat en general i les imperfeccions que puguin haver-hi, producte de les imperfeccions del moment històric.

La segona condició és la de la publicitat. Des del moment que es tracta de l'implantació d'aquesta institució es parteix ja d'un supost; del de que tots o la majoria dels individus tenen noció capacitat i moralitat suficient per exercir-la, per tant, una de les condicions de la Justícia moderna, la de publicitat, deu ésser primordial en l'institució que estem tractant. La societat no deu sols enterar-se que el Jurat ha absolt o ha condemnat, sinó quants vots ha tingut l'un criteri o l'altre, i *qui ha votat en una forma i qui en una altre*, posant-se els noms en llocs ben públics, perquè tots els ciutadans i la premsa s'en puguin enterar.

La tercera condició és la de *responsabilitat*, o sia que de cada jurat després d'haver votat en una forma o altre pot en forma ben palesa defensar la seva opinió i demostrar l'equivocació, i fins la mala intenció i cobardia dels que votaren diferent (sempre i quan no se arribi al insult personal ni a la acusació calumniosa), perquè tota la opinió del seu pais pugui jutjar, i així poguer jutjar als jutjes.

Ja sabem que alguns dels partidaris d'aquell fals supost de «La Veritat de la Cosa Jutjada», s'esveraran al sapiguer que pot posar-se en dubte si un home que el Tribunal ha declarat culpable era innocent, o si, per el contrari, un declarat innocent era culpable. ¡Quin principi més anàrquic!, exclamaran; si, oi? i doncs are? Ara no tenim dret a dir que els Tribunals cometen injustícies, emperò per no tenir dret a dir-ho, les injustícies es cometen.

En organitzacions democràtiques tot ha de poguer ésser passat per el purificador de la raó crítica; dia vindrà que fins els actes dels Presidents de les Repúbliques podran ser jutjats i criticats públicament, i aquell dia el càrrec de President, per comptes de baixar de nivell, haurà guanyat extraordinariament en el terreny del prestigi públic, i sols podran assolir i sobre tot sostenir persones de verdadera valua.

I res més per are en matèria de Jurat, del que si al parlar-ne tal volta hem estat massa llarcs, ha sigut per estar cansats de sentir arreu de nostra pàtria que el Jurat es té de suprimir quan en realitat el que es deu suprimir és l'actual organització del mateix, puix d'ella ens sembla que estan tots els lectors de L'INTRANSIGENT ben convençuts que sols en poden sortir barrabassades.

CAMPANYA AGRARIA

Important Assemblea de Delegats de Rebassaires a Barcelona

El diumenge dia 6, a dos quarts d'onze del matí, es celebrà al Marqués del Duero, 88, una Assemblea de Delegats Rebassaires, havent-hi representants dels següents pobles:

Barbarà, Rubí, Sant Quirse de Terrassa, Sentmenat, Martorell, Santa Perpétua, Sant Pere de Ribes, Canyelles, Palausolitar, Plegamans, Sant Boi, Les Bunyoles, Sant Cugat del Vallés, Badalona, Piera, Castellar del Vallés, Masquefa, Sant Feliu del Recó, Caldas de Montbui, Sabadell, Pachs, Vilanova i Geltrú, Sant Martí Sarroca, Gelida, Subirats i Alavern.

Ocuparen la presidència els senyors Martret (que ho és de la Federació), Companys, Micó, Guanyabens, Duran Cañameras, Josep Ricart, Ferrer Vilches i Aragay, i com a representants de la premsa hi assistiren els senyors Solsona, Giménez Moya, Vinaixa, Pérez de Rozas i altres.

En Companys, saludà amb breus paraules als delegats, fent ressaltar l'importància i pujansa que ha tingut la campanya pro-Rebassaires a pesar de fer solsament tres mesos que aquesta començà, i ho demostrà el fet de que avui amb tot i no haver extès la sosdita campanya només que a tres o quatre districtes de la província de Barcelona, són ja més de deu mil els adherits; seguidament en Durán, que actuaba de Secretari, donà compte del Raport i posats a debat diferents assumptes de caràcter econòmic i de propaganda, feren ús de la paraula els assembleistes senyors Astro Jané, Micó, Companys i els delegats de Sant Boi, Rubí, Vilanova, Sabadell, Castellar, Canyelles i altres que no podem recordar.

Es cubrí en sa totalitat l'emissió d'accions per a la publicació d'una revista agrària i entre altres acords, el més important fou el celebrar, dintre pocs mesos, una Assemblea Magna de tots els Rabassaires de Catalunya, qual acte es celebrarà segurament a nostra ciutat.

S'acordà celebrar actes de propaganda a Badalona, Martorell, Sant Boi, Canyelles, Vilanova i Alavern, i una Assemblea comarcal a Castellar del Vallés.

L'Autonomia Universitària

Molts sectors de la premsa catalana i alguns organismes públics com la Diputació de Girona han aixecat la veu protestant de que es suprimis la present Autonomia Universitària; Nosaltres aixequem les mans per aplaudir al Ministre Espanyol i anem a fonamentar-ho.

Diuen, que quant el poble fa manifestacions, no s'ha de ficsar un, amb lo que diu, sinó amb lo que vol dir; això que és cert en quant fa referencia al sentit popular, no pot consentir-se quan es tracta de premsa o d'organismes que deuen tenir al menys una elemental cultura.

Som nosaltres contraris de l'Autonomia de l'Universitat de Barcelona que en realitat deu ésser l'Universitat de Catalunya? No, de cap modo. Mes un cop sentat això: Saben els Srs. que avui protesten ben bé de qué protesten? Perqué de la supressió de l'Autonomia de la Universitat de Barcelona no en poden protestar desde el moment que mai ha existit; i de la supressió de lo que s'anomenava l'Autonomia Universitària no en deuen protestar per que era una usurpació de facultats en l'ordre polític, una injusticia en l'ordre social, i un cent peus en l'ordre cientific.

Lo que fins ara vigia a Barcelona no era més que *Una Autonomia de Catedràtics castellans* en la Universitat que deu ser nostra; amb l'agravant de que portava el nom pompós, exprés per fer equivocar a personas poc coneixedores de la materia, de *Autonomia Universitària*.

L'Universitat, senyors, es una Institució pública, per tant pertany a la colctivitat, al cos social, a la Pàtria; no a *Uus Catedratics*. La forma com deu organitzar-se l'ensenyança en ella deuen doncs prescriure-la les forces vives de la Nació no*Uns Catedràtics*; Molt bé que els catedràtics assessorin; molt bé que cada catedràtic tinga àmplia autonomia en l'esplicació de la seva assignatura; molt mal que s'inverteixin els termes i els que deuen tenir molta mes humilitat i tolerància de la que en la pràctica tenen es converteixin en una mena de casta amb poders dictatorials.

La Universitat de Barcelona és de Catalunya, per tant Catalunya en el sentit total de la paraula és qui la te d'organitzar; sino es aixi ens és completament el mateix que l'administri l'estat Espanyol com que l'admimistrin *Catedràtics anomenats per l'estat Espanyol* i quant això últim es volgués presentar (com s'ens presentava) com a satisfacció de les aspiracions nacionalistes en ordres a l'ensenyança superior; preferim molt més que torni al Estat Espanyol puix axi es ben palesa i clara la necesstat de revindicar-la mentre que en l'altre forma, siguent-hi igual la necessitat, no es fa ni de bon tros tant visible.

Si des del terreny nacionalista les coses son aixi des el terreny democràtic les coses son també de la mateixa manera; Deiem que la Universitat es una Institució Pública i en virtud de tal deu ésser costejada no *per els quins estudien* sinó per *el cos Social*. Doncs bé; a tenor d'alló que s'anomenava Autonomia Universitària la Universitat de Barcelona s'havia de mantenir econòmicament de les donacions... i de les matricules.

Nosaltres que entenem que l'ensenyança no solament deu ésser gratuita (la Universitat de Moscou dóna no sols l'ensenyança sino la manutenció completament gratuites) sinó que deu donarse tota mena de mitjans als que actualment no poden cursar els estudis superiors (problema resolt admirablement per l'esquerra Catalana d'Estudiants) com podíem tolerar el sistema que patrocinava la *Ex-Autonomia Universitària* fent dependre la seva vida económica de les donacions... matricules... i d'una subvenció indeterminada... potestativa a determinar per l'Estat Central el que equivalia a estar la Universitat en quant a pessetes a les ordres de la politica Madrilenya?

Era un procediment tant absurd i anti-social que molt ens alegrem hagi sigut sospés.

I en quan a la forma com *Los señores Catedráticos de la Universidad de Barcelona* (Aneu a ensenyar a una altre banda..!) havien organitzat la nostra Universitat, no més cal dir que interpretant lògica i literalment els primers artícles del seu estatut nessariament s'en dedueix que tot i siguent catedràtics no tenen el més petit concepte científic del que es *Ciència* ni del que és *Ensenyança*.

Podem doncs entristir-nos de que aquella olla de cols hagi sigut sospesa? No.

Naturalment que fa molt bonic protestar contra la suspensió de *L'Autonomia Universitària*, mes és molt més bonic encara i sobretot molt més patriotic no enlluernar a l'opinió amb paraules retumbants fent-li passar el negre per blanc i el blanc per negre.

La Veu de Catalunya s'hauria de recordar una miqueta més que el desig de popularitat deu estar sempre subordinat al bé de la Pàtria i demés que la que no es dona vergonya d'aplaudir la tasca *Nacionalista* dels *Ministres Espanyols* mentre Catalunya resta completament oprimida, no té cap força moral per a aixecar veus de protestes... ni tant sols quant és per a defensar coses completament espanyolistes... com la *Ex-Autonomia Universitària* que: *Descansi en pau.*

Republicans: cuidado amb les amistats.

Segons confessa l'autor de l'assassinat del Secretari de «La Liga Monárquica» de Bilbao cometé tal acte per haver-li el mort fet proposicions de perversió sexual quan l'acompanyava al seu domicili.

Acte verdaderament autócrata d'En Pere Rahola fet com a president d'una entitat netament intelectual

Viva molèstia ens causà veure en la Premsa barcelonina un telgrama firmat pel senyor Rahola i en *nom del Ateneo Barcelonès* dirigit al Ministre d'Instrucció Pública d'Espanya i en el quin, protesta de la supressió, del que s'anomenava (i que no era) Autonomia Universitària.

Varis socis del Ateneo Barcelonés, entre els quins s'hi compten alguns de la nostra redacció, coincidents tots ells en el criteri de que l'Autonomia Universitària, tal com era plantejada, era una cosa inacceptable per un nacionalista conseqüent com per un esquerrà conseqüent, sentíem fort disgust al veure com l'opinió catalana era enganyada per els que inconcientment, i sens pendre's la molestia d'estudiar-ho, creiem, que per el fet de portar el nom d'Autonomia, ja era Autonomia de nostra Universitat aquell R. D. del bon senyor Silió; i com era també desviada l'opinió en el mateix sentit per altres amb el sol fi de popularitat, els quins sortien protestant indignants contra la supressió d'una cosa que per ésser molt dolenta en nom, si més no, del Progrés es debia suprimir. Repetim que això ens dolia a l'ànima.

Emperò quan llegim que D. Pere Rahola en *nom del Ateneo Barcelonés, al quin tenim l'honor de pertanyer,* envia també un telegrama de protesta, un sentiment de revolta instintivament ens ha omplert el cor.

Sàpiga Catalunya plegada que l'Ateneo Barcelonés *no ha protestat de la supressió d'aquell R. D.* per la única i senzilla raó de que el *senyor Pere Rahola* sol, i inclús amb la *Junta Directiva*, si tant voleu, *no es ningú per comprometre en un sentit o altre al Ateneo.*

Si éll, com a President del Ateneo, vol enviar cinquanta telegrames al ministre, que ho fassi en hora bona, després jutjarem la seva actuació; però *sens convocar Junta General* fer *protestar al Ateneo de un acte polític o nacional*, repetim que no pot fer-ho.

Si nosaltres no aixequém aquest crit d'alerta ens trobariem en cas irritant de que hauriem enviat un telegrama al ministre en un sentit completament contrari al d'un artilce que va precisament en aquest número. I suposem que el senyor Rahola ens considerarà amb la suficienta bona fe per a aimar els nostres ideals i opinions, i per tant, perquè ens pugui ferir fondament, lo que amb tota «frescura» acaba de realitzar.

Sàpiga que l'Ateneo de Madrid on hi han intel-ligències de gran valua deuen dir en aquest moment que l'Ateneo de Barcelona també és dels de la *sèva*, car de la sèva són els que s'empenyen testarudament a volguer coses dolentes per ells mateixos.

Nosaltres no podem consentir mai ni que es digui que l'Ateneo Barcelonés

posa la passió per damunt de l'intel-ligència ni que el nacionalisme sigui una *sèva,* sinó una tendència que posada en el gresol de la crítica racional surti bellament envolcallada d'elogis.

En el nostre modo de veure ens heu fet passar per ignorants, apassionats, i reaccionàris davant de la intel-lectualitat capacitada i serena, i d'això nosaltres no podem menys que protestar-ne.

I, per acabar, vos advertirem que vostre telegrama ens haurà servit, per d'avui en avant, fiscalitzar vostra gestió presidencial (nostra paraula de que ho farem amb tota imparcialitat), i si en qualque moment torneu a fer actes tan intolerablement autocràtics com el que acabem d'exposar els que som socis del Ateneo i redactors de L'INTRANSIGENT, demanarem Junta general per a que élla vos dongui un vot de censura.

Patriotisme amb l'Esport

Sr. Director de L'INTRANSIGENT
Ciutat

Distingit Sr. meu: Em considerarè honorat dongui cabuda enel seu setmanari a les ratlles que segueixen avençant-li per aital motiu, el meu agraïment i consideració.

Soc soci del F. C. Barcelona i si l'hi demano acolliment en el seu periòdic, és per a expresar una opinió, que sento el desig de que sigui coneguda.

Abans que tot, vui fer constar, que no entranyen les lletres que segeixen cap censura per als directius de nostre Club, no és tampoc la meva intenció portar les coses del nostre «Barcelona» a la plaça pública.

Si fos estat, propera una Junta General de Socis, hauria guardat per a llavors aquesta meva modesta opinió, pero tota vegada que abans d'esdevenir la primera Junta reglamentària del juny de l'any que vé, es tornaran a repetir segurament per desgràcia del Futbol els tristos aconteixaments de aquets mesos pasats amb els camvis de jogadors d'un club a l'altre, és per aquest motiu, repeteixo, que voldria que per mitjà de la seva publicació, es fés avinent, que, salvant en tots els terrenys els deguts respectes als jogadors de altres regions d'Espanya que venen a reforsar el nostre primer equip, és sí lamentable que aquest no sigui com en els dos darrers anys passats composat per el-lements catalans (L'Alcantara es un cas excluit per la seva llarga estada en nostra ciutat). Primer varem emancipar-nos dels equipiers extrangers, després amb En Sesúmaga, va finir el que el Barcelona fos integrat per jogadors no catalans i això fou motiu de satisfacció per els que som aimants de l'esport en el més gran puritanisme. El darrer campionat d'Espanya va tenir doble significació, per que llurs jogadors qu'el portaren de Galícia, eren quasi tots fills

Quicu: Ja sé jo que aquest home és el que noblement m'estima.

de nostra terra i llavors podiem dir amb orgull que'l Campionat era del Barcelona i de Catalunya; no hi cabia com quasi sempre ha succeit en que s'ha volgut restar mèrits a un equip per la seva composició eteròrgenea, dir que en el Barcelona hi habia jogadors que no eren catalans i que a ells podia ésser degut nostre triomf i si el nostre Club conquereix, com és segur, noves victòries i finalment es Campió d'enguany, no mancarà potser qui ens els regateigi per aquest sentit i veritablement és llastimos. Pel sol fet de no viure la vida intima del Barcelona, repeteixo que no es poden pendre aquestes ratlles com a censura per el seu Consell, lluny d'això crec que les circumstàncies els han portat en llurs decisions i que aquestes són inspirades en un sentit recte d'amor al Club, però sí visc, la seguretat que a la nostre terra hi han el-lements valiosos per amb ells seguir la ruta d'ingresar nostre primer equip amb jogadors catalans. Hi hà qui es pot sentir satisfet amb que trionfi el F. C. Barcelona, altri més exigent, que sigui el Barcelona i Catalunya al ensems qui l'assoleixin i jo soc d'aquests.

MIQUEL FERRER VILCHES

De la incoherència a l'assassinat

Així era el títol d'un *pamphlet d'avant guerra*, agressiu i injust, llençat per un violent contra la testa inquieta i intelligent de Jordi Clemenceau. Tal podria ésser també l'epígraf d'aquest capítol de l'història del catalanisme que estem vivint, que s'inicià en el 908, després de la desfeta de la Solidaritat que està matant l'esperança de l'ànima catalana i que encare no veiem definitivament tancat.

Perquè aquesta època eixorca i absurda del catalanisme fos ja històrica, és a dir acabada, caldria per una part, organitzar convenientment les nostres forces polítiques; de l'altre fer un esforç suprem sobre nosaltres mateixos per a corretgir-nos dels grans defectes ètnics, que han sigut la causa fonamental, en tot el transcurs de la nostra història, dels nostres erros i dels nostres desastres, que ens han portat sempre a la trista condició de poble subjecte, no permetent-nos abastar—eterns prometeus—la llibertat cobejada quan l'hem tinguda a frec dels nostres dalers.

La pulcritut no ens permet induir al nostre poble a seguir camins de tragèdia per a assolir l'Ideal que al lluny resplandeix com parpella de l'Eternitat que s'obra meravellosa per a mirar-nos i conduir-nos.

Ho hem dit repetides voltes: el antic nacionalisme no té l'ànima heròica; no ho és de barricada ni de lluita cruenta. Pero tampoc ho ha désser de poble miserable; de poble esclau que per a guanyar-se la voluntat de l'amo s'agenolli a sos peus i besi innoblement la seva petja autoritària.

Hi ha un terme entremig de l'heroïsme i del servilisme: la dignitat.

Fem que aquesta sigui la caraterística del nostre poble i de la lluita per la seva Llibertat.

La Joventut catalana té de corretgir, en aquest sentit, l'orientació perduda del Nacionalisme ja caduc, extenuat sense vèncer, que no pot sentir el goig de la paternitat perquè tota la seva progènia ha d'ésser negada i tota la seva obra rectificada.

Sense necessitat de moviments incoherents, ni d'agitacions epilèptiques, poden entrenar a la nostra joventut per a les grans lluites que àdhuc poden arrivar a l'acció violenta.

No hem de rebutjar, com femelles, les commocions públiques. Nosaltres que amem la pau i el ritme armònic de la vida civil, mantes vegades hauríem preferit la veemència de la protesta popular, a la quietut esdevinguda massoquisme, en l'aguant de les ofenses i les escomeses revoltants...

La dignitat, tan llunya està del matonisme, com del conformisme, fàcilment degenerable en paucisme.

Organització, sí; això cal predicar en aquests moments a tots, per a refer els quadros i posar-nos definitivament en marxa. Però també cal desvetllar la consciència de la pròpia dignitat. Això ens farà separar-nos així dels gestes innobles dels violents, que no es diuen amb la característica assenyada del nostre poble, com de la mansuetut afemellada, veritablement d'harem, amb que altres, aquells que viuen i gaudeixen en l'atmòsfera corrupta, voldrien recloure'ns.

Adhuc per a l'eficàcia de la nostra acció convé tornar, en certs moments, les ofenses rebudes; contestar degudament, contundenment l'atac traidor, o llençar-nos noblement a pit obert, a l'assalt de posicions...

Res més fecond que la llealtat. L'habilitat no consisteix en fingir ni mentir, sinó en utilitzar oportunament, a sa hora, les valors o les energies...

Tant per als pobles, com per als homes, té un profunde sentit aquella aguda màxima de La Rochefoucauld: «Es difícil jutjar si un procedir net, sincer i honest, és efecte de probitat o d'habilitat»....

R. NOGUER i COMET
Diputat per Catalunya

Balanç Setmanal

Examen Mundial;

En la derrera setmana la tendencia pacifista sembla adquirir molta més preponderància que en les anteriors;

A Madrid, fou organitzat un miting presidit per la senyora Carme de Burgos contra totes les guerres en general i especialment per a la prompta repatriació dels soldats espanyols de Melilla.

La Associació alemanya «Mai mes guerra» ha organitzat actes de propaganda en més de cent cinquanta ciutats alemanyes rebent adhessions de milers de persones alemanyes i de fora alemanya.

A Ginebra s'ha celebrat una manifestació pacifista en contra de tota guerra possible i en contra tot acte de violència.

El Nou President Facta del nou govern Italià, fonamenta tot el seu programa, segons les declaracións que acaba de fer, en la pacificació d'Italia impedint que tant els fexistes com els socialistes emplein procediments de violència i de pertorbació.

El grop parlamentari socialista italià ha enviat un missatge al govern dels soviets pregant-els-hi no condemnin a la pena capital als socialistes russos revolocionaris.

La Lliga dels Drets de l'Home acaba d'enviar un missatge a Rússia semblant al dels socialistes parlamentaris italians.

A Irlanda continuen els combats havent-n'hi hagut un de molt fort a Kilmallok on els irregulars han tingut deu morts.

Ha mort Hany Boland ex secretari d'en Valera a conseqüència de ferides rebudes en els últims combats.

A conseqüència del moviment bavarés el President de l'estat de Baviera a sostingut una llarga entrevista amb el President del estat de Baden.

Continua la qüestió dels grecs volguent ocupar Constantinopla; aquestos dies a una part ans ocupada per Turquia de l'Assia Oriental se li ha donat l'autonomia administrativa.

Ha estat votada a la India una llei considerant delictes especials i de diferenta penalitat que els demés, tots els polítics que no fossin acompanyats d'actes de violència.

Als Estats Units ha estat resolta ja la vaga de minaires.

Ara comença a tindre importància la vaga de ferroviaris, si bé sembla els obrers acceptaran les condicions de Harding.

A Manila tots els vaixells resten en el port per exigir els mariners augments de jornals.

A Anglaterra s'han entrevistat patrons i obrers per la qüestió de baixa de jornals.

La Conferència Internacional de mariners aprovà una proposició a fi de que la gent de mar tinguin els mateixos jornals i treballin les mateixes hores que els obrers de terra; fou refusada una proposició de la Associació General de mariners francesos i per això aquesta última associació es dóna de baixa de l'Internacional i en constitueix una altre.

En la Vaga d'Astúries es nota la lluita dels obrers socialistes i comunistes en quan a acceptar les proposicions del Ministre del Treball; els primers sembla estan més inclinats a acceptar-les que els últims. El Ministre proposa la disminució d'un cinc per cent de salari en certes condicions.

Ens enterem de que el Tivoli de Barcelona està llogat durant un número de anys (quatre o cinc) per a representar-hi TEATRE-CATALÀ. En-hora-bona!

Les Escoles catalanes Verdaguer han canviat el nom portant d'ara en avant el de «Ateneu-Escoles Catalanes Prat de la Riba».

Es interessantissim el manifest de les

Irmandades de Fala. En el número vinent el portarà aquest setmanari íntegre traduït al català.

En Roig i Llop en el Casal Català de París donà una conferència sobre la Protectora de l'Ensenyança Catalana. Es formà la Comissió Delegada de la Protectora a Paris i plogueren un feix de sotscripcions.

Ens assabentem que en la Festa Major de Constantí foren corejats els Segadors per tot el poble. Nostra més sincera felicitació

Del que va passar dijous al Col·legi d'advocats no volem ni sisquera parlar-ne; tots, en aquell moment, una colla de criatures.

Resum del Balanç: Predominen les tendències pacifistes nacionalistes i augmenten els conflictes sobre salaris.

La decadència dels ideals polítics

No ens fem il·lusions; estem atravessant una crissi d'ideals, com no en registra l'Història, els desenganys qu'han sofert els afiliats als variants partits polítics del dia, ha fet que succeïs a una època de revoltes i entusiasmes—com fou gran part del segle passat—una era d'indiferentisme en vers els principis que abans es creia cadascú més esencials per a conduir al mellor govern de les nacions, i d'un desinterés personal gran s'ha passat al més gran egoïsme.

I és que l'exemple dels capdevanters dels grups ha pres peu entre les masses —aquestas masses amorfes i enlairadores d'audaços—i han comprès que era preferible desterrar el romanticisme dels cors per a cultivar el prossaïsme de l'estòmag com feien els seus directors.

No sabríem precisar en quina data comença aqueix decadentisme d'ideals que amb tant desvergonyiment, no sols es disculpa, sinó que s'alaba, o amb quin acte comença aqueix imperi avassallador del materialisme que ha invadit els pobles no respectant ni lo més sagrat per a nosaltres; els dictats de la conciència; però el fet és indiscutible encara que de quant en quant sorgeixi i com una flamarada—no per petita, menys intensa—un hom que's deslliure d'aqueix ambent corrupte i segueixi ferm sens altre estímul que les seves idees, o què es notin tentatives d'un ressorgir espiritual, sortosament entre els joves *mancats d'esperiència*.

Si aqueixos actes issolats no s'acoplen per a la resurrecció del idealisme, és perquè falten capitostos que sàpiguen dirigir-los i juntar-los; i en falten, perquè o els espanta el treball que haurien de fer, o menyspreant els seus principis es deixen vèncer pels interesos particulars portats per agens exemples.

No és per xò, que pensem que els homes hagin d'ésser com els martres cristians, disposats a sofrir el sacrifici abans de claudicar, no, ni els temps són els mateixos, ni tothom ha nascut per a heroï, però el què cal és matar aqueix egoisme sens pietat que en política com amb tot no repara en mitjans per a aconseguir el fi que hom es proposa.

El quadro que ofereixen les diferentes agrupacions, partits o colectivitats, és verdaderament desconsolador, pels nombrosos arrivistes que dirigeixen, tots defensan el lloc que ocupen contra tots els vents i per tots sistemes, com si l'home portés en sí l'esperit d'aquelles lluites que imaginava com a estat primitiu de la Humanitat el jueu Spinozo.

La causa és la falta de fortalesa i confiança en sí mateix, és una covardia interna que ens domina, perquè pensem que ens trobaríem issolats, i preferim la comoditat de viure de les idees comuns que treballar per a imposar les pròpies; escudats en els cassos pitjors que coneixem—sempre n'hi ha—trobem atenuants i disculpes per a els nostres actes de brutal interès.

Som optimistes, i creiem en una regeneració complerta en pró dels idealismes que han portat als pobles a fer les grans coses i a ésser grans, perquè la vitalitat de la nostra Pàtria farà que no's deixi atropellar per aqueixa nova corrent del món i el verdader caràcter dels catalans s'imposarà per a fer gran a la Catalunya rica i plena.

I. P.

POESIA

SENSE TEMA

Vinc de passar quinze dies
d'un estiueig deliciós
a un poblet de la muntanya
de bon aire i millors fonts,
ben apartat del bullici
i en el més complet repòs!
No he llegit un sol diari
ni una revista tan sols,
ni els amics m'han escrit cartes
per no sapiguer-me enlloc.
He passat tots quinze dies
com si fos fora del Món!

Jo no sé si els quí em llegeixen
troben que això és una sort
i si és que em tenen enveja
o si em tenen compassió!
Lo que sé, és que vaig anar-me'n
tot carregat d'il·lusions
pensant que quan tornaria
trovaria quelcom nou
que em suggerís una idea
per a escriure uns versos bons,
i are em trobo que *taronges*!
Tot està en el mateix lloc!
I que no sé de què escriure
i que em fastigueja tot!

El Govern és el de sempre;
encara fa més calor,
les subsistències no baixen
i dura lo del Marroc!
I per comble de comèdia
en Sala d'*Emigración*!

No diguin que aquesta terra
no sigui un ball de bastons
on ningú sap lo que toquen...
quan no es toca el violon!
Res: deso l'estilogràfica
i a esperar milló ocasió.
Després de tot, jo faig versos
per amor al Art i prou!
Per ço no hi ha que m'obligui
a treballar sens humor!

Prò, espereu-vos, espereu-vos,
que ara veig quelcom de gros!
«Els Diputats de l'Espanya
diu que s'han doblat el sou».
Recarai! Ni el Noi del Sucre
tenia tanta ambició!
Res; no s'hi posen per gaire!
Podran pagar més els vots!...

I are m'adono d'una altra
que sembla fa sensació!...
Un Bisbe i en Puig qu'es brallen!
Apa, esquerrans: som-hi tots!
Això és que s'ha fet dels nostres
i vol fer revolució!
Què no? No és l'Autonomia
amb la República i tot?
El *Terno de San Valero*
l'ha fet posar tant furiós?
Tapa, noi; la gent aquesta
només es mou pels milions!

I ara, senyors, ja jrou versos!
Tinc molta caló i tinc son!

ATHIS

GLOSSA

Ser un home violent en els procediments no vol dir ser un home esquerrà; la violència ha portat en el món grans llibertats i grans tiranies.

* * *

El delegat del Riff a Londres Abel-Leim ha declarat que el Riff és ja una sola Nació, que fa tres mesos i el-legit el seu president, així com també que el Raisuli reconeix el règim republicà.

* * *

Les esquerres espanyoles, més que en els cervells espanyols hi hagin idees esquerranes, es preocupen de que aquestes constin en els documents oficials; procurem les esquerres de Catalunya no perdre la conseqüència per la causa.

* * *

Tinguem sempre present els que tal volta un dia haguem de fer una revolució que la prosperitat espiritual sempre ha anat aparellada amb l'ordre i que tal volta aquella ha sigut filla d'aquest.

Imp. I. Porcar, Sans, 9 - Teléf. 594 H.-Barcelona

LA CATALANA

DE RAMÓN ESCOLÀ – Riego, 38.

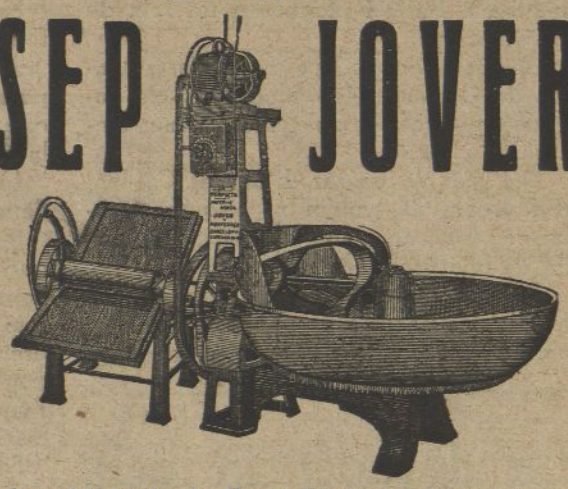

¡FORNERS!

La Pastora "La Perfecta"

D'EN

JOSEP JOVER

Es la que ha obtingut el «Gran Diploma d'honor» en l'Exposició Internacional de Buenos Aires de l'any 1911 i el «Gran Diploma d'honor amb medalla d'or i plata» en l'Exposició Internacional de Panificació de Barcelona de 1912

TALLERS I DESPATX

CARRER D'ENTENÇA, N.os 16 I 18 - BARCELONA

Teléfon A. 2774-Direcció telegráfica JOVEFERRER

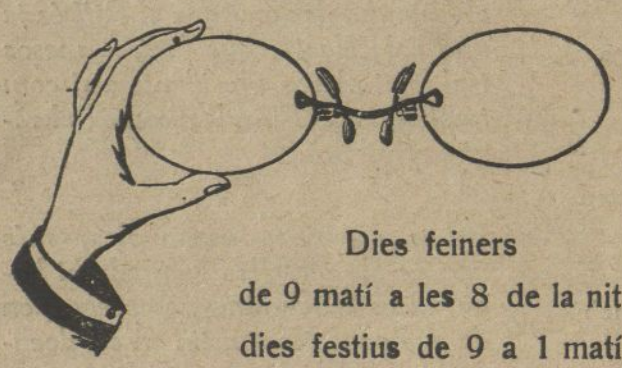
Fábrica de Gèneres de Punt

LA NIEVES

Gran assortit en articles per a la temporada d'istiu i la vinenta d'hivern

Preus reduïts - Fabricació pròpia - Mes barato que ningú

Creu Coberta, 103 - Hostafranes - BARCELONA

Dies feiners
de 9 matí a les 8 de la nit
dies festius de 9 a 1 matí

JUAN GANTZER
ÓPTIC

Carrer de Badalona, 11, 1.er (abans Ventalló entre Alcolea i Vallespir)

Barcelona - Sans

NO OBLIDEU MAI LA

MATROPINA

05(46.711 Bar) Int.